

Arrest

nr. 220 744 van 6 mei 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 14 januari 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 januari 2019 houdende een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor verzoeker en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 januari 2019 maakt verzoeker het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole wegens illegaal verblijf.

Op 4 januari 2019 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een inreisverbod voor drie jaar. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : S. L.

voornaam : J. A.

geboortedatum : (...)1986

geboorteplaats : LA DORADA

nationaliteit : Colombia

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. De beslissing tot verwijdering van 4.01.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Voorkempen op 4.01.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds gisteren avond in België te verblijven. Betrokkene kan dit echter niet aannemelijk maken. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Uit informatie van de politie blijkt dat betrokkene gelinkt wordt aan feiten van vereniging van misdadigers, zware diefstal, gewone diefstal, welke vervat zijn in volgende processen-verbaal:

AN.10.LB.138626/18

AN.18.LB.131813/17

AN.10.LB.140506/18

AN.17.OB.00284/16

AN.17.LB.133276/18

AN.17.LA.010552/18

Deze feiten worden nog onderzocht.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Uit informatie van de politie blijkt dat betrokkene gelinkt wordt aan feiten van vereniging van misdadigers, zware diefstal, gewone diefstal, welke vervat zijn in volgende processen-verbaal:

AN.10.LB.138626/18

- AN.18.LB.131813/17
- AN.10.LB.140506/18
- AN.17.OB.00284/16
- AN.17.LB.133276/18
- AN.17.LA.010552/18

Deze feiten worden nog onderzocht.

Betrokkene werd gehoord op 4.01.2018 door de politiezone van Voorkempen en verklaart dat hij geen kinderen of partner heeft heeft. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene werd gehoord op 4.01.2018 door de politiezone van Voorkempen en geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland. Hij verklaart dat hij zal terugkeren op 10.06.2019, maar kan dit niet bewijzen.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Op 12 januari 2019 is verzoeker teruggekeerd naar Colombia.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 62 en 74/11, § 1, al 1 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het proportionaliteitsbeginsel.

Ter adstrueren van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“3.2. In casu schendt de bestreden beslissing de ingeroepen middelen om de volgende redenen.

Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing als volgt: (...)

En verantwoordt de periode van het verbod als volgt: (...)

Deze motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen omdat zij steunen op een kennelijk verkeerde juridische kwalificatie en/of onjuiste gevolgtrekking op wettelijk vlak.

Verzoekende partij verklaart dat hij op de terugwet van Amsterdam naar Parijs door België reisde en daarom geen intentie had om zoals de bestreden beslissing verkeerdelijk wil doen geloven in België te verblijven: zij verblijfplaats tijdens zijn city trip was in Parijs waar hij samen met zijn Italiaanse vriendin woonde.

Om deze reden diende hij zich niet "bij de gemeente aan te melden" noch zijn doorreis op de terugweg van Amsterdam naar Parijs te "regulariseren".

Daarentegen toont de bereidheid van verzoekende partij tot vrijwillig vertrek dat zij gehoorzaam is en zich naar de wet en de terugkeerbeslissing schikt.

Verzoekende partij beweert niet dat zij ziek is of dat zij een gezinsleven in België heeft waardoor deze motieven volkomen irrelevant zijn.

Evenzeer zijn de daaruit genomen conclusie dat de bestreden beslissing artikel 3 van het Europees handvest tot de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden niet schendt of het onderzoek naar de voorwaarden in de zin van artikel 74/13 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 totaal irrelevant.

Voorgaande motieven zijn naast de kwestie minstens foutief en kunnen daarom de bestreden beslissing niet schragen.

Verzoekende partij verklaart dat zij de processen-verbaal zoals opgesomd niet kent minstens er geen kennis van heeft genomen en daarom niet weet wat daarin staat. Zij toont bovendien met de aankomst- en vertrekdata van de visa in haar paspoort aan dat deze niet kunnen overeenstemmen met deze processen-verbaal bijvoorbeeld in 2016 in Thailand (zie stuk nr. 3).

Ten slotte worden de "feiten" vermeld in deze processen- verbaal nog onderzocht. Er is geen zekerheid en geen bewezen vaststelling bij strafrechtelijke beslissing waardoor deze processen-verbaal geen overtuigingswaarden hebben.

Bij gebrek aan een ingeleide strafrechtelijke procedure heeft verzoekende partij zelfs de "feiten" uit deze processen-verbaal niet kunnen tegenspreken.

Het motief is hiermee niets meer dan een verdachtmaking dat geen vastgesteld feit is om als motief te gelden en waarop uw Raad kan oordelen.

De duur waarvoor de bestreden beslissing geldt is onevenredig.

Artikel 74/11, § 1, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 bepaalt:

«De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.»

wat verwerende partij er toe verplicht om een specifieke motivering te geven voor de maximumperiode waarvoor de bestreden beslissing geldt (RVS 26 juni 2014, nr. 227.898). Wat zij niet doet minsten niet afdoende doet. De bespreking van de identieke en herhaalde motieven hoger dient hier als integraal mutatis mutandis herhaald te worden beschouwd.

Er is geen risico op onderduiken voorhanden. Verzoekende partij was eenvoudigweg op de terugweg met twee kennissen van Amsterdam naar Parijs waar hij samen met zijn Italiaanse verloofde in een hotel tijdens de city trip verblijft.

Verzoekende partij zal zodra zij in Colombia is teruggekeerd de vele bewijsstukken die haar verklaringen staven overmaken en neerleggen.

Er bestaat geen rechtsfeitelijke vaststelling van een schending van de openbare orde of de nationale veiligheid. De motieven (processen-verbaal) zijn naar aard niets meer dan verdachtmakingen en kunnen geen rechtsgevolgen sorteren minstens niet dienen als ernstige motieven.

Schending van de motiveringsplicht.

Verzoekende partij is evenmin een gevaar voor de openbare orde omdat de "feiten" in de processen-verbaal waarop wordt gesteund zelf nog moeten worden onderzocht en geenszins strafrechtelijk bewezen vaststaande feiten uitmaken.

Door geen eigen motivering voor de maximumperiode zoals vereist en rekening houdende met de verstrekking van een inreisverbod voor verzoekende partij als zakenman en daarom tot alle zorgvuldigheid noopt (RW 20 januari 2014, nr. 117.188; RW van 19 februari 2014, nr. 119.120) schendt verwerende partij artikel 74/11, § 1, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980.

Om deze redenen is de bestreden beslissing niet deugdelijk gemotiveerd.

Schending van de motiveringsplicht.

Om dezelfde redenen is a fortiori een termijn van drie jaar voor het inreisverbod eveneens kennelijk buiten elke proportie.

Schending van het proportionaliteitsbeginsel.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij redelijkerwijze niet de bestreden beslissing komen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd."

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Verzoeker betoogt dat hij slechts op doorreis naar Parijs was. Hij had niet de bedoeling in België te verblijven en verbleef ook niet in België. Verzoeker meent dat hij aldus zich niet bij de gemeente diende te melden of zijn verblijf te regulariseren, nu hij slechts op doorreis was.

In het bestreden inreisverbod wordt erop gewezen dat de beslissing tot verwijdering van 4 januari 2019 gepaard gaat met een inreisverbod omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. De beslissing tot verwijdering is niet aangevochten en aldus definitief, bovendien uitgevoerd op 12 januari 2019. Verder motiveert verweerder dat verzoekers verklaring dat hij slechts op doorreis was niet aannemelijk werd gemaakt. De Raad stelt vast dat ook thans verzoeker niet aantoonde dat hij niet in België verbleef. Het feit dat verweerder geen geloof hecht aan de vermelding dat hij slechts op doorreis was, wordt ondersteund door de lijst van zes processen-verbaal van 2018 en 2017 waarin verzoeker

gelinkt wordt aan feiten van vereniging van misdadigers, zware diefstal en gewone diefstal. Ook al moeten deze feiten nog worden onderzocht, dit doet geen afbreuk aan de data van de processen-verbaal, met name 2018, 2017 en 2016, waaruit blijkt dat verzoeker zich minstens regelmatig ophoudt op het Belgische grondgebied.

Bovendien stelt verweerder in de nota met opmerkingen het volgende vast:

“Het paspoort van verzoeker bevat echter geen geldige inreisstempel van de Schengenzone:

Het paspoort bevat een visum voor Thailand geldig van 10-11-2016 tot 09-02-2017, een visum voor Vietnam geldig van 14-12-2016 tot 12-01-2017, een visum voor Vietnam geldig van 13-02-2017 tot 13-03-2017 en een visum voor China geldig van 11-01-2017 tot 11-04-2017. Het paspoort bevat een binnenkomende stempel voor Thailand van 12-11-2016 en uitgaande stempel Thailand van 08-12-2016. Van 08-12-2016 tot 31-12-2016 zat verzoeker in Cambodja volgens de stempels, van 31-12-2016 tot 13-01-2017 in Vietnam, van 13-01-2017 tot 21-01-2017 in China en van 21-01-2017 tot 29-01-2017 in Cambodja. Er is nog een vertrekstempel van 06-02-2017 uit Spanje, een minder leesbare stempel van 28-02-2017 van Mexico, een stempel van 16 juli 2017 van Colombia, een binnenkomststempel van 28-08-2018 in Frankrijk en een stempel van Colombia van 03-12-2018.

De voorlaatste stempel op het paspoort van verzoeker is dus een binnenkomststempel in de Schengenzone van 28-08-2018 in Frankrijk. De recentste stempel is een stempel van 03-12-2018 van Colombia. Er zijn geen stempels te zien die dateren van na deze datum, wat er op wijst dat verzoeker illegaal de Schengenzone is binnengekomen nadat hij in Colombia was op 03-12-2018 en voordat hij werd aangehouden op 04-01-2019 in België. Bovendien kan hij niet het bewijs leveren dat de termijn van 90 dagen niet overschreden is, gezien enkele stempels ontbreken [op zijn minst de vertrekstempel van de Schengenzone vóór 03-12-2018 en de binnenkomststempel van de Schengenzone na 03-12-2018]. Colombianen kunnen sinds 2015 visumvrij naar de Europese Unie reizen voor een verblijf van 90 dagen binnen een willekeurig tijdvak van 180 dagen. Uit niets blijkt dat hij zijn verblijf heeft trachten te regulariseren tijdens zijn illegaal verblijf, waarmee voldaan is aan artikel 1, §2, °1 vreemdelingenwet, zoals gebruikt in de bestreden beslissing. Hij kon ook geen aankomstverklaring voorleggen.”

Waar verzoeker stelt dat hij niet gelinkt kan worden aan de processen-verbaal aangezien hij in 2016 in Thailand was, kan hij niet worden gevolgd. Het is niet omdat hij in Thailand was van 12 november 2016 tot 8 december 2016 (volgens de binnenkomende en uitgaande visumstempel op zijn paspoort) dat hij niet gelinkt kan worden aan feiten gepleegd in 2016.

Er wordt aldus niet aangetoond dat de bestreden beslissing geen draagkrachtige motivering bevat. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

Waar verzoeker vervolgens inhoudelijke kritiek levert op de motivering inzake de duur van het inreisverbod, bekijkt de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Van een schending van het evenredigheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing berust op feitelijk juiste en op zich rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 29 januari 2015, nr. 230.023).

De duur van het inreisverbod werd bepaald op drie jaar. Als reden wordt hiervoor opgegeven: dat verzoeker gelinkt wordt aan zes processen-verbaal voor feiten van vereniging van misdadigers, zware diefstal en gewone diefstal; dat hij verklaart terug te keren op 10 juni 2019 maar dit niet kan bewijzen en dat hij geen schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM aannemelijk maakt. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, is het inreisverbod niet opgelegd om redenen van openbare orde maar om reden van het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde. Zijn betoog mist feitelijke grondslag.

Waar verzoeker opmerkt dat de motivering over artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM irrelevant is, kan verzoeker verweerder bezwaarlijk verwijten rekening te houden met alle specifieke omstandigheden en met artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker betoogt dat hij geen kennis heeft van de processen-verbaal vermeld in de bestreden beslissing merkt de Raad op dat de nummers van de processen-verbaal zijn vermeld in de beslissing en hij niet wordt verhinderd kennis te nemen van de inhoud door het administratief dossier te raadplegen.

Waar verzoeker betoogt dat de processen-verbaal geen strafrechtelijke veroordeling uitmaken, merkt de Raad op dat het verweerder vrij staat om binnen zijn wettelijke beoordelingsbevoegdheid rekening te houden met alle elementen aanwezig in het administratief dossier en eventueel in overweging te nemen.

Verzoeker betoogt dat de termijn van drie jaar niet proportioneel is.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de informatie waarover verweerder beschikt en waaruit blijkt dat hij gelinkt wordt aan zes processen-verbaal. Verzoeker is gehoord en heeft geen schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt. Verder stelt verweerder vast dat verzoeker 'niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden'. Rekening houdende met al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, concludeert verweerder dat een inreisverbod van drie jaar niet disproportioneel is. Het komt verzoeker toe duidelijk te maken welke precieze omstandigheden zijn geval kenmerken waarmee verweerder volgens hem had dienen rekening te houden bij het bepalen van de duurtijd van het inreisverbod. In de mate verzoeker voorhoudt dat een inreisverbod een motivering dient te bevatten waarom voor een termijn van drie jaar wordt gekozen en niet voor een minder lange termijn, kan hij niet worden gevolgd. Er moet blijken dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval, hetgeen *in casu* niet wordt betwist. De schending van het materieel motiveringsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN